

Čís. 1690.

Při odsouzení pro trestné činy dle zákona ze dne 11. července 1922, čís. 241 sb. z. a n. nelze vysloviti přípustnost dodání do donucovací pracovny nebo polepšovny.

(Rozh. ze dne 2. července 1924, Zm I 337/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem okresního soud na Kladně z 13. listopadu 1923, pokud jím byla vyslovena přípustnost dodání Anny P-ové do polepšovny, porušen byl zákon v ustanovení odstavce prvního §u 16 zákona z 24. května 1885, čís. 90 ř. zák. a v ustanovení §u 27 zák. z 11. července 1922, čís. 241 Sb. z. a n.; rozsudek se v tomto výroku zrušuje.

Důvody:

Rozsudkem okresního soudu na Kladně z 13. listopadu 1923 byla Anna P-ová uznána vinnou, že v poslední době, zejména od 18. do 24. října 1923, nabízela se po živnostensku ku smilstvu způsobem, který je s to, by vzbudil pohoršení neb urazil stud, a že se tím dopustila přestupku podle §u 20 čís. 1 a 3 zákona ze dne 22. srpna — správně 11. července 1922, čís. 241 Sb. z. a n. Byla odsouzena dle téhož §u odstavce třetí za použití §u 266 tr. zák. do tuhého vězení v trvání 4 týdnů, zotřebeného dvěma posty. Současně vyslovil soud »dle §u 7 téhož zákona« (t. j. zřejmě dle §u 7 zákona ze dne 24. května 1885, čís. 89 ř. zák.) a §u 14 zák. ze dne 26. června — správně 24. května — 1885, čís. 90 ř. zák. přípustnost dodání odsouzené Anny P-ové do polepšovny. Tento výrok jest v rozhodovacích důvodech odůvodněn větami, že obžalovaná byla již pro přestupek tuláctví 5 krát trestána, otcovský opatrovník byv předvolán k soudu se nedostavil a o výchovu obžalované se vůbec nestará. Rozsudek nabyl právní moci. Tímto rozsudkem byl porušen zákon v ustanovení odstavce prvního §u 16 zákona z 24. května 1885, čís. 90 ř. zák. a v ustanovení §u 27 zák. z 11. července 1922, čís. 241 Sb. z. a n. Dle prv uvedeného zákonného ustanovení nesmí se nikdo do donucovací pracovny nebo polepšovny dodati mimo případy v zákoně stanovené. Takové případy jsou stanoveny v druhém odstavci — rozsudkem dovolávaného — §u 7 zákona ze dne 24. května 1885, čís. 89 ř. zák., který přihlížel obzvláště k případům (soudního) odsouzení prostitutek podle druhého odstavce čís. 1 až 5 §u 5 téhož zákona. Než odstavce první a druhý čís. 1 až 5, zmíněného zákona byly výslovně zrušeny druhým odstavcem §u 27 zákona z 11. července 1922, čís. 241 Sb. z. a n. Tím pozbyl účinnosti též poukaz prvního a druhého odstavce §u 7 zákona čís. 89/85 na zmíněná ustanovení zákona, takže po účinnosti zákona čís. 241/22, t. j. po 22. srpnu 1922 nelze ani podle §u 7 zákona čís. 89/85 vysloviti přípustnost dodání do donucovací pracovny nebo polepšovny ohledně osoby, odsouzené pro některý z trestných činů toho rázu, jaké trestal druhý odstavec §u 5 zákona čís. 89/85. Takové právo soudů nelze odvoditi ani z úvahy, že skutkové podstaty

přečinu druhého odstavce §u 18 (přestupků §u 20 čís. 1 a 2) zákona čís. 241/22 vstoupily na místo skutkových podstat v číslech 3, dále 4 a 5 druhého odstavce §u 5 zákona čís. 89/85 vytčených, ačť za značného jich rozšíření, pokud se týče, co do §u 5 (20 čís. 2) v jednom směru též za jich zúžení. Neboť zákon čís. 241/22 nezmiňuje se ani výslovně, ani poukazem na ustanovení §§ů 5, 7, zákona čís. 89/85, anebo na § 16 zákona čís. 90/85 o tom, že jest přípustno, dodatí do donucovací pracovny — nebo polepšovny, osoby, odsouzené pro trestné činy jím stíhané, pokud se týče o tom, že soud může v odsuzujícím rozsudku přípustnost tu vysloviti. Že to opomenul zákon čís. 241/22 úmyslně, tomu nasvědčuje tendence celého druhého oddílu tohoto zákona, najmě ustanovení §u 15, dle něhož postará se státní správa, pokud toho bude třeba, o zřízení útavů, ve kterých se dostane řemeslným prostitutkám dočasného útulku a příležitosti k nápravě. Poukaz rozsudku na dřívější tresty odsouzené P-ové pro potulku jest patrně jen výrazem úvah, z nichž soudce použil domnělého zmocnění druhého odstavce §u 7 zákona čís. 89/85, takže netřeba podotýkati, že rozsudek i ve výroku, o který jde, může se opřítí výhradně o odsouzení jím vyslovené, nikoliv ale o odsouzení jež tutěž osobu stihla v rozsudcích dřívějších. Bylo proto dle §§ů 33 a 292 tr. ř. uznati, jak výše uvedeno.

Čís. 1691.

Podle článku I. čís. 5 zákona z 18. prosince 1919, čís. 1 sb. z. a n. z roku 1920 jest posuzovati a trestati čin podle trestních zákonů, platných na místě spáchaného činu (§ 51 tr. ř.); zásada ta platí i v případě delegace.

Střet §u 171 tr. zák. s §em 333 uh. tr. zák.

(Rozh. ze dne 4. července 1924, Zm I 354/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 26. ledna 1924, porušen byl zákon v ustanovení článku I. čís. 5 zákona ze dne 18. prosince 1919, čís. 1 sb. z. a n. z roku 1920.

Důvody:

Dle spisů trestní věci proti Jindřichu H-ovi a spol. pro zločin krádeže a přechovávání, podalo státní zastupitelství v Prešově proti Jindřichu H-ovi a Eduardu H-ovi obžalobu pro zločin krádeže podle §§ů 70, 333 uh. tr. zák., kvalifikovaný podle §u 336 bod 3. uh. tr. zák. a §§ů 48, 49 odstavce druhý tr. nov. pro krádež, spáchanou ve Velkém Šáři na Slovensku. Na návrh státního zastupitelství v Prešově Nejvyšší soud usnesením ze dne 15. listopadu 1923 delegoval k dalšímu řízení krajský soud v Hoře Kutné. Tento krajský soud rozsudkem ze dne 26. ledna 1924 uznal oba obžalované vinnými zločinem krádeže podle §§ů 171, 173, 174 II. a), c) tr. zák., dříve rakouského a odsoudil je podle §u 178 tr. zák. a to Jindřicha H-a s použitím §u 54 tr. zák. do žaláře na